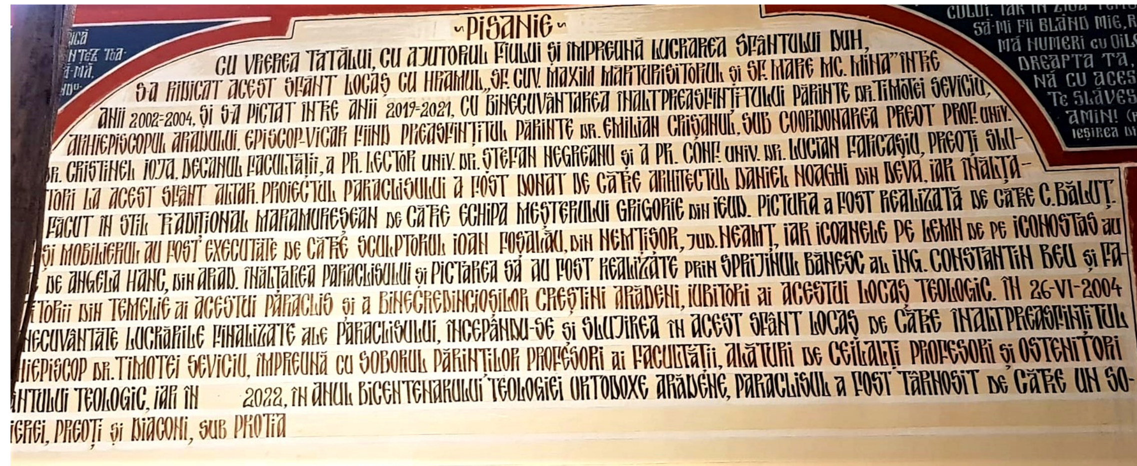

Pisania Bisericuței

ANUNȚURI

• **Casa bunicuței Elena** (cu nepotul Zian) de la Frumușeni este gata în proporție de 90%, cu ajutorul tuturor celor care s-au implicat în vreun fel sau altul. Trebuie finisată baia și exteriorul. Mulțumim tuturor!

• **Mihai Țepeș și Banca de alimente** au pornit o acțiune în care putem sprijini direct pe cei aflați în nevoie: cumpărând alimente de la Lidl care au eticheta verde, le putem lăsa într-o cutie mare, aflată la ieșirea din magazin, iar alimentele vor ajunge apoi la casele de copii și la cei nevoiași.

ȘTIRI

Rezistând în ger

• Sinodul Bisericii Ortodoxe Române întrunit în 16 decembrie **l-a ales pe PS Nestor** (până acum vicar al Hunedoarei) ca **urmaș în scaunul PS Gurie al Devei**. Noul episcop ales și-a exprimat intenția de a continua lucrarea și de a valorifica mai mult moștenirea bogată materială, dar mai ales spirituală pe care a lăsat-o Preasfințitul Părinte Episcop Gurie după cei 12 ani de păstorire. *„A plecat dintre noi într-un moment neașteptat, prematur, însă avem nădejdea că prin duhul pe care l-a lăsat în Episcopia Devei și Hunedoarei și prin lucrarea pe care a săvârșit-o pe mai departe va rămâne să fie păstorul nostru. Și noi, cei rămași, doar vom încerca, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin mijlocirea Preasfinției Sale să continuăm lucrarea rodnică pe care a săvârșit-o în județul Hunedoara".* PS Nestor a mulțumit Patriarhului Daniel, Mitropolitului Laurențiu al Ardealului și întregului Sinod pentru încrederea acordată. *„Veșnică să-i fie pomenirea Preasfințitului Părinte Episcop Gurie și vă cer în continuare tuturor: Pomeniți-mă în rugăciune, ajutați-mă cu sfatul, cu ajutorul și cu călăuzirea pentru a putea ca unul ce sunt mai tânăr în Sfântul Sinod să continui lucrarea și a duce mai departe moștenirea lăsată de Părintele nostru Episcop Gurie".* Întronizarea noului episcop al Devei va avea loc în data de 26 decembrie. (sursa: doxologia.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Manfred Spitzer - *Demența digitală*

Viața noastră depinde astăzi atât de mult de noile tehnologii, încât am ajuns să ne simțim pierduți fără calculator, internet și telefon inteligent. În fiecare zi o nouă invenție vine să ne facă munca mai ușoară, preluând mai ales din efortul mental pe care ar trebui să-l depunem. Care sunt însă efectele asupra creierului nostru? Asemenea unui mușchi, acesta se atrofiază cu cât este folosit mai puțin. Ne-am obișnuit să căutăm pe Google răspunsul la orice întrebare, să stocăm toate informațiile pe un dispozitiv digital și să efectuăm până și o socoteală simplă pe calculator.În plus, petrecem tot mai mult timp pe rețelele de socializare și înlocuim contactele personale cu cele virtuale.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 48 (LXVII) 19 decembrie 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

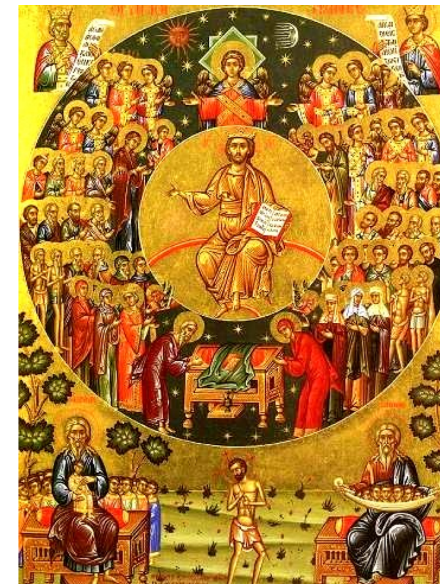
Duminica Sfinților Părinți - *Bunavestire a schimbării noastre*

Cuvânt al Sfântului Iustin Popovici

Nu este în această lume unitate atât de intimă, atât de apropiată, așa cum este unitatea dintre Dumnezeu și om întru Hristos.

Astăzi este Buna-Vestire a Domnului. Întreaga Evanghelie dumnezeiască într-un singur cuvânt. Astăzi, în Duminica Părinților, cea de dinainte de Crăciun, se citește **întâia Evanghelie**, primul capitol din Evanghelia după Matei. Iar aceasta, într-un cuvânt, **spune ce se întâmplă cu această lume, ce se întâmplă și ce se va întâmpla cu fiecare dintre noi.** Toata istoria Cerului și a pământului, întreaga istorie a omului, a oamenilor, a neamului omenesc, a mea, a ta, a păsărilor, a crenguțelor, a florilor, toate sunt într-un cuvânt – **Iisus.** Nașterea Sa, iată, este cel mai important eveniment în toate istoriile tuturor lumilor. **Nașterea Sa pe pământ**, arătarea Sa pe pământ ca Om – acesta **este cel mai important lucru din toate câte s-au petrecut în neamul omenesc**, fraților, este cel mai de seamă, de când a fost

făcut soarele și până în ziua în care se va stinge.

Iată, a venit să mântuiască lumea de păcate. Tu ai nevoie de Iisus, tu ai nevoie de Mântuitor. Ce este păcatul? Tu și noi ceilalți cunoaștem păcatul prin moarte. Moartea este ceva deosebit de înfricoșător pentru noi, dar moartea a venit în această lume prin păcat, și când S-a arătat Izbăvitorul de păcate, atunci S-a arătat Izbăvitorul de moartea mea și a ta. Iată nevoința mântuitoare în aceasta lume, iată **scopul Său**, iată mântuirea noastră: **moartea păcatului tău și al meu**. Iar această omorâre a păcatului tău o poate înfăptui numai Domnul Hristos, Care este mai puternic decât păcatul și mai puternic decât moartea.

De aceea, frații mei, cel mai impor-

Sfinții săptămânii

SF. IERARH PETRU MOVILĂ

(†22 decembrie 1647)

Moldovean prin naștere, din marea familie a Movileștilor, și contemporan cu Mihai Viteazul, a plecat de tânăr în exil, ajungând stareț al Lavrei Pecerska. Apoi este ales apoi mitropolit al Kievului. Transformă colegiul de la Kiev în Academie – școală cu caracter universitar, considerată cea mai veche instituție de învățământ superior la slavii ortodocși. A tipărit numeroase cărți de cult și laice. Pe fondul prozelitismului catolic și protestant, a scris „Mărturisirea de credință", lucrare argumentată cu Sfânta Scriptură, canoanele Bisericii și scrierile Sfinților Părinți, ea devenind în mod oficial Mărturisirea de credință a Bisericii de Răsărit.

tant eveniment in Evanghelia Mântuirii este că El, Dumnezeu, a devenit om. În aceasta constă taina vieţii noastre în lume, în aceasta constă toată taina mântuirii noastre, în aceasta constă taina pământului nenorocit în care trăieşte neamul omenesc şi a tuturor lumilor mai presus de om şi mai prejos de om. Dumnezeu S-a arătat în trup, aceasta este taina noastră. Pentru ce S-a arătat Hristos? **Ca să-l unească pe om cu Dumnezeu** şi astfel, unit cu Dumnezeu, să scoată din el orice păcat, orice rău, orice întuneric, orice negura, orice moarte şi orice diavol. Şi nu este în această lume unitate atât de intimă, atât de apropiată, aşa cum este unitatea dintre Dumnezeu şi om întru Hristos.

Fraţii mei, începând cu venirea Mântuitorului Hristos în această lume, **începând cu Crăciunul, totul se preschimbă, se schimbă toată istoria neamului omenesc**. El, Minunatul Iisus, l-a detronat pe satana şi L-a înscăunat pe Dumnezeu. Totul este spus prin numele Său: Iisus Hristos – Mântuitorul. Când pronunţi acest nume, ce rosteşti tu? Rosteşti strigătul de lupta, strigătul războiului creştinesc; te porneşti la lupta cu păcatul. Dumnezeu nu îngăduie moartea, Dumnezeu nu îngăduie lucrarea diavolului, înseamnă că tu eşti în permanenţă ostaşul Său împotriva păcatului, împotriva morţii, împotriva diavolului.

Sfinţii Părinţi din Vechiul Testament pe care îi prăznuim astăzi, toţi Drepţii cei mari şi nenumăraţi alţii, toţi au fost astfel de luptători, luptători pentru Hristos încă înainte de Hristos, luptători pentru Evanghelia lui Hristos înainte ca Evanghelia să se fi scris. A scris-o Domnul prin sfintele lor vieţi şi ei, mulţi dintre ei, au auzit ceea ce a scris despre ei Sfântul Apostol Pavel, că prin credinţă au biruit împărăţii, au ajuns să vadă învierea morţilor, au fost neclintiţi în lupte, au împlinit dreptatea lui Dumnezeu în această lume, L-au proslăvit pe Dumnezeul cel Adevărat; pe ei, de care lumea nu era vrednică, lumea i-a prigonit, au rătăcit în pustii goi, înveşmântaţi în piei, lipsiţi de hrană, dar dreptatea lui Dumnezeu s-a săvârşit, diavolul a fost biruit, toate păcatele au fost biruite.

Domnul este numit *Emanuel*, ceea ce înseamnă ***Cu noi este Dumnezeu***. *Cu noi este Dumnezeu* – acesta este temeiul ceresc, acesta este temeiul credinţei noastre, temeiul Evangheliei. Cu noi este Dumnezeu în această lume. Iar până acum L-am avut ca şi cum nu ar fi fost deloc. Nu a fost în sensul deplin al cuvântului. **Prin ce să dovedim noi, creştinii, că într-adevăr cu noi este Dumnezeu?** Fiecare creştin, care **împlineşte sfintele porunci evanghelice**, totdeauna poate spune „cu mine este Dumnezeu". Dar dacă creştinul se îmbracă în păcate, dacă nu se va lupta cu ele, dacă nu le va alunga dintru sine, atunci este într-o altă continuă îmbrăţişare. Cu cine? Cu diavolul.

Noi nu putem să înţelegem tot ceea ce Domnul a făcut şi ceea ce este; de fapt, Dumnezeu este mai cuprinzător, mai mare, mai profund decât poate cuprinde orice minte omenească, orice cuget omenesc. De aceea Domnul, ca **o cale sigură către El**, a dăruit credinţa, **credinţa în El**. Iar pentru a avea credinţă nu este nevoie de şcoală multă, nici de comerţ, nici de bogăţie, de nimic. Numai de bună-voinţă. Numai de buna-voinţa de a crede în Mântuitorul lumii, în Domnul Hristos. Iar apoi fiecare virtute, şi dragostea, şi rugăciunea, şi postul, toate acestea Îl fac să Se sălăşluiască întru noi, aduc puterea Sa dumnezeiască, aduc cuvintele Sale de viaţă făcătoare şi noi cu adevărat simţim că este cu noi Dumnezeu şi nu ne temem de niciun diavol, nu ne temem de niciun păcat.

Fie ca Sfinţii Părinţi şi Strămoşi ai Vechiului Legământ să ne ajute nouă tuturor, iar noi să ne nevoim pentru a lucra tot binele evanghelic, să ne nevoim în lucrarea oricărei virtuţi evanghelice şi astfel să câştigăm Împărăţia Cerurilor în care, dă, Doamne, ca împreună cu Sfinţii prăznuiţi astăzi şi cu toţi Sfinţii, să-L slăvim pe Minunatul şi Singurul Domn Hristos, a Căruia este slava şi cinstea, acum şi în vecii vecilor. Amin!

TIMIŞOARA '89

te-ai strecurat printre blocuri
căutând o margine de libertate
te simţi îngenunchiat în lume
îţi ridici gândul către ceruri

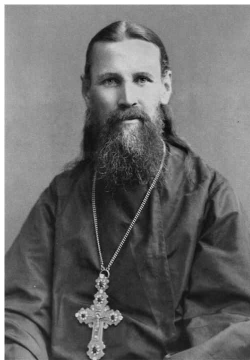
întorci capul înspre zări străine
până-ntr-o zi

vitrinele îşi poartă cioburile
şi străzile şiroaiele de sânge
început de iarnă blândă
un copil tocmai a fost împuşcat

numărătoare inversă
şi gloanţe
pentru două minţi definitiv bolnave
prin sentinţa slugărniciei uitate

aştepţi o viaţă nouă într-o lume nouă
aştepţi de mult şi degeaba
pe-aici

P.N.

FIRESCUL MINUNILOR

Sf. Ioan de Kronstadt (20 decembrie) şi patriarhul Chiril al Moscovei

Patriarhul Chiril al Moscovei a povestit într-un interviu televizat despre minunea pe care Sf. Ioan de Kronstadt a făcut-o cu el pe când era copil. Se întâmpla în anii grei de după al doilea război mondial. Copilul Vladimir locuia cu familia sa în Sankt Petersburg. Într-un an s-a îmbolnăvit grav de pneumonie. Pe acea vreme nu erau multe tratamente, iar starea copilului se înrăutăţea cu fiecare oră.

Atunci mama sa, o femeie foarte credincioasă şi curajoasă, l-a tras cu faţa spre peretele unde aveau o poză cu un preot: era Sf. Ioan de Kronstadt. Femeia i-a cerut băiatului să se roage acestui preot vrednic să-l vindece. Copilul, cu ultimele puteri, a rostit câteva cuvinte, în timp ce mama sa plângea, rugându-se şi ea.

Şi minunea s-a întâmplat: copilul şi-a revenit complet în zilele următoare.

Drept mulţumire, mama lui l-a învelit în haine groase şi l-a dus la Karpovka, mănăstirea-ctitorie a Sfântului Ioan, să-i mulţumească pentru ajutor. Mănăstirea era închisă oamenilor, iar în faţa ei stătea mereu un miliţian, gata să oprească pe oricine ar fi vrut să intre. Aşa că mama şi copilul ei s-au aşezat în genunchi, lipiţi de peretele mănăstirii dincolo de care ştiau că era mormântul Sf. Ioan, şi au început să-i mulţumească în cuvinte simple.

Aceasta este cea mai luminoasă amintire pe care a păstrat-o patriarhul Chiril din copilăria sa.

POST sau REGIM VEGETARIAN?

*Acum mai bine de 100 de ani, înainte de primul război mondial, **patriarhul Tihon al Moscovei** (care va fi martirizat de comunişti, murind în 1925, şi ale cărui moaşte s-au aflat nestricate după 1990) a scris în presa bisericească un articol care ne uimeşte prin actualitate. Era deja la modă curentul vegetarian, atât în Europa Occidentală, cât şi în Rusia, prin Lev Tolstoi. Patriarhul face o analiză a acestui curent şi îl compară cu rânduiala creştină asupra mâncării, arătând diferenţele.*

Oamenii trupului din această lume au atacat mereu postul creştin, mai ales în vremurile în care cele duhovniceşti sunt dispreţuite cu totul. Iar apărătorii postului creştin s-au manifestat mereu cu timiditate.

Nu acelaşi lucru îl putem spune despre glasul tot mai ridicat al unor susţinători ai abţinerii de la anumite alimente. Este vorba de vegetarieni. Părerea lor pare să fie în aceeaşi direcţie cu a noastră despre post, însă nu putem trece cu vederea că ne despart unele lucruri pe care le considerăm greşite.

Raţiunile pentru care vegetarienii aleg să nu mai mănânce carne şi peşte (iar unii nici chiar lapte, ouă) sunt expuse de ei încă din secolul XIX: *anatomice* (omul este ierbivor prin structura sa), *fiziologice* (vegetalele se digeră mai uşor), *medicale* (carnea produce adesea inflamaţii), *economice* (este mai ieftin), morale (nu e bine să ucizi) şi de altă natură. Unele dintre raţiuni sunt mult mai vechi decât credem, fiind susţinute de antici precum Platon, Pitagora, Budha.

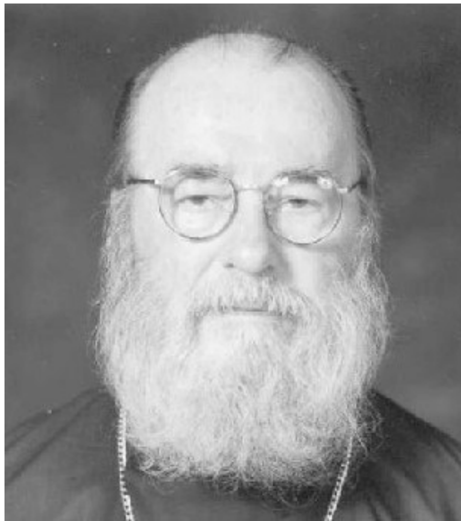
Vegetarianismul are un viitor potenţial înfloritor, căci îndeamnă la măsură. Însă ceea ce susţin adepţii săi ne dă de gândit: **ei cred că dacă vom renunţa să mai mâncăm carne, întreaga omenire va trăi mult mai fericită** şi nu vor mai exista războaie, care sunt stârnite de violenţa omului mâncător de animale. Modul vegetarian ar aduce, după ei, la egalitate socială şi eliminarea sărăciei, la o societate mai sănătoasă.

De fapt aceşti oameni visează cu ochii deschişi. Lumea nu va deveni mai bună dacă vom înceta să mai mâncăm carne, căci *„Căci împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci dreptate şi pace şi bucurie în Duhul Sfânt"*. Violenţele, războaiele, nedreptăţile nu au cauze exterioare, nu sunt iscate de ce mâncăm, ci de răutatea inimii noastre, de păcătoşenia firii noastre căzute. Astfel că lumea nu se va schimba, schimbând doar regimul alimentar. Gândirea lor este copilărească şi nerealistă. Schimbarea alimentară pe care o propun ei este mult prea mică şi nesemnificativă în raport cu răul pe care trebuie să-l eliminăm din sufletele noastre, ca să trăim într-o lume mai bună. *(va urma)*

Calendarul mărturisitorilor

Ierom. FELIX DUBNEAC

(†25 decembrie 2008)

Smeritul iconar al lui HRISTOS

„Să slujeşti calm, gândeşte-te că fiecare Liturghie e prima pe care o săvârşeşti, să nu intervină rutina. ”

Basarabean născut cu puţin înainte de începerea primului război mondial, într-o familie de răzeşi din Soroca, părintele Felix Dubneac va închide în inima sa pentru toată viaţa **taina smereniei şi răbdării strămoşilor săi.**

Deşi înzestrat cu multe daruri intelectuale şi duhovniceşti, el a dus o viaţă retrasă, mereu în umbra unuia sau altuia dintre cei mai cunoscuţi oameni ai Bisericii, mlădiindu-se fără vorbe pe împrejurările vieţii pe care Dumnezeu a rânduit să o trăiască.

La 41 de ani era deja ieromonah la mănăstirea Antim din Bucureşti şi **terminase 4 şcoli**: Facultatea de Teologie, Academia de Arte Frumoase, Facultatea de Litere şi Filozofie şi Şcoala Superioară de Pictură bisericească. Zilele i se scurgeau între ascultările de pictor şi întâlnirile de taină ale **mişcării Rugul Aprins**, unde s-a alăturat rugăciunii şi căutării de cele sfinte unora dintre cei mai buni oameni ai României din acea vreme: Ieroschimonahul Daniil Sandu Tudor, pr. Dumitru Stăniloae, păr. Arsenie Papacioc, păr. Sofian Boghiu, păr. Roman Braga, Alexandru Mironescu.

Tot în tăcere şi-a dus din anul 1958 şi crucea celor **şase ani cât a fost închis de comunişti** pentru că făcuse parte din Rugul Aprins. Nu a vorbit niciodată despre acea perioadă de temniţă grea, anchete peste anchete, lipsuri, ameninţări şi acuzaţii calomnioase. Poate din durere, poate din sfială, asemenea lui Petre Ţuţea, îndurerat că nişte români au putut face aşa ceva altor români.

În 1968, la 4 ani de la ieşirea din închisoare, viaţa care se normalizase oarecum, fiind primit ca preot slujitor la Catedrala patriarhală, i se schimbă din nou radical. Patriarhul Justinian îl trimite în America şi Canada, pentru a face misiune şi a picta noile biserici construite de românii stabiliţi peste ocean. A primit această ascultare firesc, lăsându-se pe sine deoparte, aşa cum a făcut o viaţă întreagă.

Plecarea în America va însemna despărţirea pentru totdeauna de ţară, căci părintele Felix a rămas acolo, slujind Biserica, timp de 40 de ani, până la adormirea sa, de Crăciunul anului 2008.

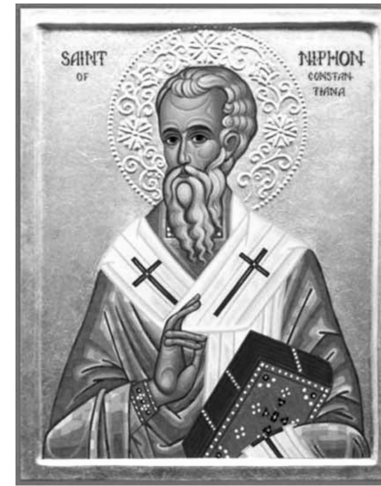
Dorul de pământurile natale şi l-a ostoit când l-a întâlnit acolo pe ierom. Roman Braga, prietenul său de la mănăstirea Antim şi împreună pătimitor în temniţele comuniste. Se va alătura lucrării acestuia de la mănăstirea românească „Adormirea Maicii Domnului” din Michigan, fiind mult căutat de români. Tăcut, mereu în umbra părintelui Roman, dar strălucind prin smerenie, prin numeroasele picturi pe care le-a zugrăvit în America, dar şi prin articolele de întărire în credinţă din presa bisericească de acolo, aşa a trăit părintele Felix. Cercetând arhivele după adormirea sa, un preot a aflat în părintele Felix unul dintre principalii ctitori ai lăcaşurilor româneşti din America. **Aproape toată pensia sa de monah o dădea milostenie.**

Deşi niciodată nu a făcut caz de talentul său de pictor şi nici de realizările sale, de folos este să nu le lăsăm trecute cu vederea. Dacă veţi trece vreodată prin ţară, opriţi-vă să admiraţi **pictura în frescă** a părintelui Felix la: biserica mare a mănăstirii Antim din Bucureşti (împreună cu păr. Sofian Boghiu), biserica din suburbia bucureşteană Dămăroae, biserica Negru Vodă din Câmpulung Muscel, biserica din Pipirig, judeţul Neamţ, biserica mare a mănăstirii Saon din judeţul Tulcea, paraclisul mănăstirii Ghighiu, judeţul Prahova, biserica din comuna Cojasca, judeţul Prahova.

În America de Nord a pictat: catapeteasma Catedralei ortodoxe române „Sf. Gheorghe” din Windsor, Canada; catapeteasma Catedralei ortodoxe române „Bunavestire” din Cleveland, SUA; iconostasul bisericii ortodoxe române „Sfânta Înviere” din Holywood, statul Florida, SUA; interiorul altarului şi catapeteasma Catedralei ortodoxe române „Sf. Împăraţi Constantin şi Elena” din Edmonton, SUA; catapeteasma bisericii ortodoxe române „Sfânta Treime” din Troy, SUA. A mai pictat, în interiorul Camerei Române de la Wayne State University, Detroit, SUA, o frescă monumentală înfăţişând devenirea istorică a poporului român în spaţiul carpato-danubiano-pontic, precum şi alte şapte tablouri reprezentând cetăţi medievale şi voievozi români.

Unul dintre preoţii români hirotoniţi după 1990 în SUA a avut bucuria să-l cunoască şi să-i primească îndemnul: *„Aşa Părinte, să slujesti calm, gândeşte-te că fiecare Liturghie e prima pe care o săvârşeşti, să nu intervină rutina...“*. Tot acest părinte avea să creioneze în sugestive cuvinte portretul acestui mărturisitor al lui Hristos: ***„Răbdarea, bunătatea, generozitatea, ascultarea, înfrânarea, sărăcia, viaţa de rugăciune şi de privaţiuni. Acesta este chipul Părintelui Arhimandrit Felix Dubneac.*”**

Să-l avem ca mijlocitor şi chip de smerenie!

Frânturi minunate din viaţa SFÂNTULUI NIFON, episcopul Constanţianei

(†23 decembrie sec.IV)

Într-una din zile, mergând în biserică la rugăciune, a văzut un om făcând fărădelege pe cale şi **l-a osândit în mintea sa**. Şi venind în biserica lui Dumnezeu şi ridicându-şi ochii, după obicei, către icoană, îndată a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cu faţa înfricoşată şi posomorâtă, întorcându-se de către dânsul. Iar Nifon s-a spăimântat foarte şi, căutând în jos, şi-a zis: „Vai mie, păcătosul, numai o bucurie aveam, adică chipul tău, Stăpână Preasfântă, iar acum şi acesta îşi întoarce faţa şi nu ştiu pentru ce vină”. Apoi, adunându-şi gândurile, abia şi-a adus aminte că a osândit pe cel ce păcătuia şi a priceput că pentru aceea Maica Domnului îşi întoarce faţa sa de la dânsul. Deci, suspinând din adâncul inimii, a zis cu plângere: „Dumnezeule, iartă-mă pe mine, păcătosul, căci, iată, am răpit slava şi dregătoria Ta şi am osândit pe aproapele meu, mai înainte de a-l judeca Tu. Însă miluieşte-mă, Stăpâne, căci spre Tine nădăjduieşte sufletul meu şi de acum nu voi mai osândi niciodată pe fratele meu”. Acestea zicând, cu lacrimi a căutat iarăşi către icoană şi a văzut-o zâmbind ca şi mai înainte. De atunci **cu mare pază a început a se feri de a mai osândi**. Deci, totdeauna când i se întâmpla a greşi cu ceva, apoi Preacurata Maica lui Dumnezeu îşi întorcea faţa sa şi cu aceasta se osândea Nifon şi se îndrepta.

Sf. Nifon, făcându-se monah, se sârguia întru mari nevoinţe şi osteneli, omorându-şi trupul, supunându-l duhului şi petrecându-şi zilele sale în lacrimi şi în pocăinţă. **Îşi punea pază gurii sale, foarte mult păzindu-se de cuvinte deşarte** şi cu atât mai vârtos de cuvinte necurate sau de dosădiri şi de clevetiri. După aceea şi-a făcut orânduiala ca să se lovească cu pumnul de câte patruzeci de ori, dacă i s-ar mai întâmpla vreodată a mai grăi vreun cuvânt netrebnic sau de hulă. Apoi, punând o piatră în gură, o purta multă vreme zicând către sine: „Mai bine îţi este ţie, nelegiuitule, a mânca piatră, decât a grăi vreun cuvânt rău”.

*

Povestea sfântul şi aceasta: „După ce mi-am venit în simţirea păcatelor mele, zicea el, şi am început să fac lucrurile pocăinţei, nu erau încă trecuţi trei ani şi într-o seară **mi-a venit un gând, că am atâta vreme de când mă rog lui Dumnezeu şi până acum niciun dar nu mi-a dat**, căci am întinat Sfântul Botez cu păcatele mele şi pentru aceasta nu mă ascultă Dumnezeu. Acestea socotindu-le eu în întristarea mea, am adormit şi am văzut în vis că eram într-o biserică preafrumoasă, în care Domnul nostru Isus Hristos şedea pe scaunul slavei Sale. Şi dacă L-am văzut, mi-am înălţat mâinile spre El şi mă rugam zicând: Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea şi să nu treci cu vederea cererea mea şi celelalte din psalm. Domnul, plecându-şi capul, asculta rugăciunea mea, iar eu Îl rugam să izgonească de la mine duhul cel rău al temerii. Atunci Domnul mi-a zis:

- Am auzit rugăciunea ta şi să fie după cererea ta. După puţin mi-a zis iarăşi: Nifone, Nifone, în seara aceasta M-ai întristat cu ceea ce ai zis în gândul tău, că adică Mă rogi de atâta vreme şi nici un dar nu ţi-am dat. Nu eşti tu care Mă rogi în toate zilele să nu te slăvesc pe pământ? Deci apoi ce dar să-ţi dau, ca să nu te slăveşti de oameni? Darul limbilor, ori darul proorociei, ori darul tămăduirilor şi celelalte? Dar tu nu le voieşti, nici nu le ceri, ca să nu te slăvească oamenii pentru dânsele. Ce sunt acelea pe care le ai? Spune-Mi, nu sunt daruri? Aerul care îl răsufli, nu este dar? Cerul, pământul, marea şi toate cele dintr-însele nu vi le-am dat în dar? Ce Mi-aţi dat voi oamenii pentru ele? Nimic. Şi lucrul cel mai rău este că în loc de răsplătire voi M-aţi scuipat, M-aţi pălmuit, M-aţi bătut cu bice şi pe cruce M-aţi pironit, cu oţet şi cu fiere M-aţi adăpat şi câte rele nu Mi-aţi făcut, pe care voi înşivă le ştiţi. Dar Trupul şi Sângele Meu pe Care vi le-am dat vouă, nu sunt un dar? Toate bunătăţile pământului ce sunt? Păsările cerului, peştii mărilor ce sunt, nu sunt daruri? Şi că am murit şi M-am îngropat pentru dragostea voastră, v-am slobozit din iad şi v-am aşezat întru împărăţia Mea, acestea nu sunt daruri? Şi cine altul v-a făcut unele ca acestea şi atâtea bunătăţi? Cum zici că nu ţi-am dat nici un dar? Caută şi acum de vezi duhul temerii, cum este legat.

Deci căutând eu, am văzut în dreptul meu un taur legat de un par, atât de strâns încât nu putea nici să se mişte, ci numai îşi plimba ochii şi căuta într-o parte şi într-alta, cum să mă rupă. De atunci mai mult cu dumnezeiescul ajutor **m-am liberat de patima temerii**, care de tânăr mă stăpânea foarte mult şi când voiam să mă duc la biserică noaptea, ori altceva lucru bun să fac, îmi era mare frică. Şi în somn îmi arăta nenumărate rele şi cu covârşire mă înfricoşa. Iar din vremea aceea, m-am eliberat de patima temerii şi am preamărit pe Dumnezeu".

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Cine doreşte să citească mai multe despre acest sfânt minunat, găseşte la librăria Logos cartea despre viaţa şi învăţăturile sale.

Pe drumul PSALMILOR (2)

Preot Ștefan

Întrucât psalmul 2 este mai lung, vom împărția tâlcuirea sa în două episoade. Astăzi:

„Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni?
S-au ridicat împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a unsului Său, zicând:
« Să rupem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor ».
Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii și Domnul îi va batjocori pe ei!”

În vechime cuvântul scripturistic era numit: **pâinea îngerilor**. Nu se poate să digeri pâinea îngerilor așa ușor, căci pentru fiecare verset sunt mai multe tâlcuiri. Noi vă dăm una dintre ele. Acești psalmi sunt niște rugăciuni, niște strigăte și o vorbire cu Dumnezeu, o luptă duhovnicească teribilă și care e atât de compatibilă cu noi!. De aceea ne regăsim în ei.

„Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? S-au ridicat împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a unsului Său.”

În primul verset constatăm că este vorba despre un context istoric, lupta poporului ales, poporul evreu, împotriva dușmanilor interni și externi care atacau Țara Sfântă. Împărații pământului sunt: împăratul Babilonului, faraonul Egiptului, fenicienii și moabiții. Când lovești poporul ales, Îl lovești pe Dumnezeu și pe unsul lui Dumnezeu, care era regele poporului. Trei categorii de oameni erau **unși cu mir** și anume: *proorocii* rânduiți de Dumnezeu și care își transmiteau puterea unii altora prin această ungere; *arhiereii* Vechiului Testament care slujeau în Templu și *regii* poporului ales.

Regele David, cel care scrie psalmul, când zice că s-au ridicat dușmanii asupra unsului lui Dumnezeu, se referă chiar la el. Dar tâlcuirea merge mai departe. Din rădăcina lui David, din sămânța și neamul lui, se va ridica Cel cu toiag de fier, Împăratul împăraților, Care le va supune pe toate, **Mântuitorul**. De aceea psalmul nu se referă doar la momentul istoric, la greutatea sau la bucuria lui David, ci este dincolo de ceea ce el a putut să proorocească. **De multe ori proorocii sunt depășiți de ceea ce proorocesc**, nu au tâlcul deplin și desăvârșit, atât este de mare taina și puterea cuvântului inspirat de Dumnezeu. David pricepea mult mai mult decât ceilalți prooroci și știa că tot ce zice în Duh este despre realitatea de atunci, dar în același timp toate acestea sunt însoțite de **o altă realitate mult mai tainică, mai adâncă, a războiului duhovnicesc** care se dă în sufletul omului și care se va da și mai târziu.

„Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii și Domnul îi va batjocori pe ei!”

Aici își arată David credința nezdruncinată. Toți împărații pământului și toate căpeteniile lor au cugetat cele rele împotriva poporului ales - de aici și vorba că *un rău nu vine niciodată singur*. Nu te dușmănește numai unul, ci mai mulți. Cel viclean lovește ca un iureș, aduce mai multe deodată, pentru a te doborî și a distruge moralul și credința, așa cum a fost și la Iov, care nu a avut doar o problemă, ci mai multe, a avut parte de un război fulger.

De aceea David ne dă măsura duhovnicească, spunând ce face el în postura aceasta, când toate neamurile l-au atacat: **nu se crede pierdut, ci e conștient de lucrarea și puterea lui Dumnezeu și nu se teme de ispite**. Când spune că Domnul va râde de dânșii, trebuie să înțelegem că acesta este un limbaj înomenit, plin de afecte omenești.

Afectele sunt de două feluri: *păcătoase* și *nepăcătoase*. Afectele nepăcătoase sunt toate cele nevinovate și din afară ale omului: foamea, setea, somnul. Afectele păcătoase sunt: mânia, supărarea, deznădejdea. Despre ele oamenii zic că sunt omenești și de aceea le fac.

Acest limbaj negativ (*va râde de dânșii și ... îi va batjocori)* e pus de David pe seama lui Dumnezeu - întreprindere foarte riscantă, dar minunată. Dar proorocul nu greșește, căci vorbește în Duhul. **Acest limbaj înomenit exprimă de multe ori niște adâncimi** pe care filosofic nu le putem cuprinde. Cuvântul Psaltirii se tâlcuiește pe sine însuși. Astfel: cei ce fac rău vor ajunge de râs pentru diavol, căci Dumnezeu nu râde de nimeni. Cei ce râd și batjocoresc legea lui Dumnezeu, vor fi de râs și vor cădea în groapa și lațul batjocurii lor. Acesta este înțelesul. Dacă nu începem să înțelegem adâncul Scripturii, atunci vom ajunge să-L batjocorim pe Dumnezeu.

(va urma)

METAVERSUL - *noua „realitate” virtuală*

„Bine ați venit” în metavers! Dar ce este metaversul? În ultimele știri legate de facebook, Mark Zukerberg, deținătorul acestui program de socializare, este extrem de încântat de noua perspectivă din realitatea virtuală, astfel că a și decis schimbarea denumirii din facebook în „meta”.

Facebook-ul este extrem de răspândit în toată lumea și **are pretenția de a fi veriga care leagă oamenii**. Acum câțiva ani am fost în vizită la niște prieteni și când ne-am așezat la masă, fiul lor cel mare era absent. M-am mirat, căci aveam o relație bună. L-am găsit în camera lui, la calculator. *Ce faci? Nu vii la masă, mai vorbim un pic?,* l-am întrebat. *Acum nu pot, sunt pe facebook cu prietenii mei*. Și mi-a arătat pe ecran că are 424 de prieteni. Am râs atunci de el: tu ai 424 de „prieteni”?

Dar apoi am cercetat mai multe despre facebook, despre cum și-a pornit Mark Zukerberg afacerea, „înjunghiind” pe la spate pe propriul său prieten, și am concluzionat cu tristețe că facebook-ul ăsta mă oprește să am o relație față către față cu acel tânăr, care, în loc de a sta la masă și a vorbi cu cei dragi ai lui, preferase să socializeze prin calculator cu niște „prieteni” (de fapt cunoștințe digitale). În toți acești ani facebook a spus că misiunea lor e să conecteze lumea, să întărească prietenia dintre oameni, însă ei **au distorsionat de fapt adevărata semnificație a termenului „prietenie”.**

Iar acum mai fac un pas, creând un proiect „ex nihilo” – metaversul. Am căutat să aflu ce e metaversul, citind articole și ascultând interviuri. Pe scurt, metaversul e o experiență digitală care se bazează pe steroizi. Un fel de variantă maximizată a vieții digitale: **metaversul combină social-media, distracțiile și aplicațiile de la lucru, pentru a crea o „viață”, o prezență cât mai aproape de realitate**. Zukerberg spunea că va fi altceva decât zoom, căci vrea să ofere mai mult decât a vedea oamenii pe ecran, fiecare în cadranul lui. Vrea să creeze întâlniri digitale supra-realiste, în care să poți simți și percepe când celălalt se mișcă, ca într-o variantă 3D.

Metaversul se vrea o experiență fără precedent a realității simulate. De ce? De ce avem nevoie de metavers? Patronul lui spune că avem nevoie de metavers pentru că va produce o mai bună sau cea mai bună formă de prezență. De fapt, motivul apariției acestei noi realități virtuale este faptul că **susținătorii ei consideră prezența reală, față către față, a fi fără valoare.**

Cu toții știm care este efectul telefoanelor și al mediului digital asupra omului: cu cât le folosești mai mult, cu atât ai mai puține contacte cu realitatea și legături reale cu oamenii. Cu cât ai mai mulți cyber-prieteni, cu atât se împuținează cei reali. Nu e ironic să vrei o formă de prezență mai bună, folosind ceva virtual? Dacă vrei o prezență mai bună, **întâlnește-te pur și simplu față către față cu cineva**! Subestimarea trupului uman de către susținătorii metaversului este de fapt o teorie veche, numită gnosticism.

Ce mai spune Zukerberg despre acest metavers? Că vrea să construiască prin el o **comunitate**. Ce fel de comunitatea este aceasta în care te prezinți nu direct, ci sub masca unui avatar, deci ceva fals, care duce la o foarte slabă și nereală relaționare cu ceilalți. El spune că metaversul ne va permite să ne „teleportăm” împreună cu ceilalți „prieteni” în orice loc vrem, să mergem la dans sau la sala de sport. Dar de ce să nu muncim și să strângem niște bani pentru a merge real cu prietenii undeva? **Ce bucurie poți să ai prin teleportarea și dansul virtual alături de o cyber-femeie în metavers?**

Inițiatorul acestui proiect ne mai spune că în metavers vom avea parte de **mai multă informație oficială**. Deja omenirea nu mai poate duce inundația informațională care ne copleșește. De cât de mai multă informație să avem nevoie? Și oficială? Adică un grup de oameni va transmite doar acele informații care li se par lor adevărate. De când Zukerberg și tovarășii săi pot fi numiți autoritatea informațională și sita care poate cerne ce se transmite în metavers? Mi se pare că astfel vom asista la **cea mai mare formă de cenzură.**

Metaversul este numit de creatorii săi **„marele graal” al interacțiunii sociale**. Adică, pentru ei, interacțiunea nu înseamnă întâlnire fizică și spirituală dintre două persoane, ci întâlnirea virtuală a unei personalități a ta pe care tu ți-o construiești, cu un alt avatar. De fapt, o falsă interacțiune și comuniune! **Vreți comuniune?** Intrați într-o comunitate religioasă, adică **veniți la biserică**, trudiți-vă să vă construiți acolo relații cu ceilalți. Relații adevărate de iubire și ajutorare sau slujire a celuilalt! **Veniți cu toții la Sf. Potir și împărtășiți-vă, formând astfel împreună adevărata comuniune – Biserica, Trupul lui Hristos.**

Să nu ne lăsăm înșelați de acest limbaj și de toate propunerile acestea false și nerealiste! Să petrecem cât de puțin timp pe realitatea virtuală de pe ecrane și să ne silim să facem parte la modul real din comunitatea vie a Bisericii.

Preot Josiah Trenham,
Biserica Ortodoxă Sf. Ap. Andrei,
California